

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 609/13	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
A. N.	została oskarżona o to, że: w dn. 07.02.2008r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na spowodowaniu udzielenia linii kredytowej		

	<p>w wysokości 150.000 PLN z (...) SA dla firmy (...) sp. z o.o., której byli przedstawicielami, złożyli w Oddziale (...) SA w W. przy ul. (...) podrobione i poświadczające nieprawdę dokumenty z B. (...) na rzecz firmy (...) sp. z o.o., dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania linii kredytowej, czym działali na szkodę Banku (...) SA,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 286 §1 kk w zb. z art. 297 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Oskarżona A. N. w przeszłości poznała R. C., który zgodził się na współpracę z oskarżoną w ramach prowadzonych przez nią spółek, m.in. spółki (...) sp. z o.o., zostając prezesem 1-osobowego zarządu. Na początku 2008r. oskarżona postanowiła dla spółki tej uzyskać kredyt obrotowy w kwocie 150.000 PLN, dla udzielenia którego bank (...) SA wymagał dodatkowych dokumentów, w tym opinii z innego banku. W tym celu oskarżona uzyskała od osoby trzeciej dwie podrobione opinie, noszące pozory wystawienia przez pracowników banku (...) SA, datowane</p>	<ul style="list-style-type: none"> - notatka z zał k. 1-3 - pismo US (k. 5, 39, 286, 746) - dokumentacja bankowa (k. 10-18, 418, 462-661, 1405, 1594-1599, 1856) - zawiadomienie z zał (k. 21-36, 129-130, 167-183, 206-260, 292-358, 663-672) - prot. zatrzymania osoby (k. 45, 51, 132-134) - prot przeszukania (k. 46-48, 52-55, 57-58, 80-81, 83-84, 145-147, 156-157) - dokumentacja spółek (k. 62, 125-128, 727) 	

<p>na dzień 07.02.2008r. i 22.01.2008r., oraz informację o prowadzonym w banku tym rachunku, które to dokumenty przekazała następnie R. C. w celu złożenia ich w banku (...) SA. W efekcie w dn. 08.02.2008r. na rzecz spółki (...) sp. z o.o. uruchomiony został kredyt w rachunku bieżącym na kwotę 150.000 PLN; środki z kredytu w całości przelane zostały na rachunek spółki (...) sp. z o.o., również prowadzonej przez oskarżoną. Okres kredytowania wynosił jeden rok; kredyt nie został spłacony.</p> <p>Bank (...) SA w dn. 18.09.2009r. uzyskał z Sądu Okręgowego w Warszawie nakaz zapłaty przeciwko F. sp. o.o., jednak egzekucja pozostała bezskuteczna. W dn. 08.07.2022r. oskarżona spłaciła kredyt wraz z odsetkami na łączną kwotę 304.805.33 PLN.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - pismo osk. wraz z dowodem wpłaty (k. 1814-`816) Krk (k. 1890 - opinia z zakresu badania dokumentów (k. 367-378) - opinia z zakresu informatyki (k. 431-451, 823-826) - opinia sądowo-psychiatryczna (k. 1406-1413, 1472-1474) - opinia sądowo-lekarska (k. 1649-1654, 1709-1712) - częściowo wyjaśnienia oskarżonej (k. 109-110, 116-117 , 710-711, 1367) 		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>		
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

2. Ocena DOWODÓW		
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
wyjaśnienia oskarżonej (k. 109-110, 116-117, 710-711, 1367)	<p>Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonej, składane na etapie postępowania przygotowawczego – oskarżona wskazała wówczas wprost, że miała świadomość przedłożenia w banku podrobionych dokumentów, które uprzednio osobiście otrzymała od osoby trzeciej – wyjaśnienia oskarżonej w powyższym zakresie korespondują ze zgromadzoną do akt sprawy dokumentacją, z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary. Dodatkowo Sąd stanął na stanowisku, że oskarżona nie miałaby żadnego powodu, by w powołanym zakresie obciążyć się niezgodnie z prawdą, szczególnie gdy zważyć, że wyjaśnienia te składane były jako chronologicznie pierwsze, a zatem spontanicznie. Z tych też przyczyn Sąd uznał za wiarygodne.</p> <p>W konsekwencji Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom, złożonym przez oskarżoną na</p>	

	<p>rozprawie, w zakresie, w jakim oskarżona zaprzeczyła okolicznościom, wskazanym powyżej – Sąd uznał wyjaśnienia te za przyjętą linię obrony.</p>	
zeznania świadków jw.	<p>Sąd obdarzył wskazane zeznania wiarą – świadkowie są dla oskarżonej osobami obcymi, z tych też przyczyn, w ocenie Sądu, nie mieliby oni interesu w złożeniu zeznań niezgodnych z prawdą.</p> <p>W odniesieniu do zeznań R. C. Sąd miał na uwadze, że postępowanie przeciwko w/wymienionemu jest zakończone, a tym samym nie miałby on powodów, by fikcyjnie obciążyć oskarżoną.</p> <p>W odniesieniu natomiast do zeznań K. K. Sąd uznał, że świadek dążyła do przedstawienia okoliczności sprawy w sposób dla siebie korzystny, umniejszając swoją znajomość z oskarżoną; jednocześnie jednak okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, to zaś wobec treści wyjaśnień oskarżonej w zakresie, w jakim przyznała się ona do popełnienia zarzuczonego jej czynu, a także treści samej dokumentacji bankowej.</p>	

<p>- opinia z zakresu badania dokumentów (k. 367-378)</p> <p>- opinia z zakresu informatyki (k. 431-451, 823-826)</p> <p>- opinia sądowo-psychiatryczna (k. 1406-1413, 1472-1474)</p> <p>- opinia sądowo-lekarska (k. 1649-1654, 1709-1712)</p>	<p>Sąd obdarzył powołane opinie wiarą w całości – pozostają one każdorazowo pełne, jasne, spójne i pozbawione sprzeczności, a sformułowane w nich wnioski zrozumiałe i znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy, w tym wiedzy medycznej. Sąd nie stwierdził błędów w zakresie przeprowadzonych przez biegłych czynności badawczych ani dowolności w zakresie wywiedzionych następnie na tej podstawie wniosków.</p> <p>W odniesieniu do opinii sądowo-psychiatrycznej Sąd miał dodatkowo na uwadze, że czyni ona też zadość wymogom art. 202 §4 kpk. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by opinii tej odmówić wiary, uznając ją za przydatną do poczynienia ustaleń w zakresie zdrowia psychicznego oskarżonej i jej poczytalności w odniesieniu do zarzuczonego jej czynu.</p> <p>W odniesieniu do opinii sądowo-lekarskiej Sąd stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do jej kwestionowania w zakresie, w jakiej z opinii składanych do akt sprawy – w tym przez samą oskarżoną – wynika jej zły stan zdrowia; Sąd miał</p>	
---	---	--

	<p>w powyższym zakresie na uwadze, że ocena stanu zdrowia oskarżonej następowała na różnych etapach postępowania, w różnym czasie, a tym samym w różnych stadiach leczenia, co doprowadziło ostatecznie, w tym po przeprowadzeniu badania i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską oskarżonej, do ustalenia, iż aktualny jej stan zdrowia pozwala na udział w postępowaniu.</p>	
<p>pozostałe dowody i dokumenty jw.</p>	<p>Wskazane dowody zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>	
<p>2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

3.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W myśl art. 286 §1 kk karze podlega, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Istotne jest, iż wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Ponadto w doktrynie podnosi się, że określone w art. 286 §1 kk przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa</p>			

wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym, zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 §1 kk, należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (wyrok SN z dnia 11

lutego 2009r., sygn. III KK 245/08).

Na podkreślenie zasługuje, że pojęcie "mienia", jako przedmiotu ochrony prawnokarnej, występuje w szerokim sensie, obejmując wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne, w tym także usługi, świadczenia, zyski lub pożytki stanowiące majątek (vide wyrok WSA w Bydgoszczy z dn. 15.04.2009r. o sygn. I SA/Bd 108/09, LEX nr 549445).

Co istotne w odniesieniu do banków, niekorzystne rozporządzenie mieniem w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. może polegać na udzieleniu kredytu na warunkach określających zabezpieczenie w sposób mniej korzystny, związany z większym ryzykiem utraty wypłaconych środków i nieuzyskania odsetek. Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, przy zawarciu umowy kredytu nie musi być rzeczywista strata w sensie materialnym oraz sam fakt przyznania kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia bądź obciążonego większym ryzykiem banku (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dn. 16.12.2021r. o sygn. II AKa 186/21, LEX nr 3324680).

Zgodnie z treścią **art. 297 §1 kk** ten, kto w celu

uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk jest przestępstwem powszechnym. Nie ma znaczenia, czy sprawca jest zarazem podmiotem, który ma uzyskać dla siebie jedną z wymienionych w art. 297 § 1 kk form wsparcia, czy też podejmuje te działania

dla innego podmiotu. Istotne jest jedynie to, aby osoba przedkładająca podrobione, przerobione, poświadczające nieprawdę lub nierzetelne dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia czyniła to w celu uzyskania dla siebie lub innego podmiotu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 kk form wsparcia finansowego. Tym samym podmiotem przestępstwa określonego w art. 297 § 1 kk może być także osoba udzielająca poręczenia (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dn. 26.07.2000 r. o sygn. II Aka 93/00, Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 24).

Wyliczenie form zachowania się sprawcy ma charakter taksatywny. Działanie w celu uzyskania jednej z form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, wymienionych w art. 297 §1 kk, w inny sposób nie wypełnia znamion czynu zabronionego, o którym mowa w tym przepisie.

Czynność sprawcza określona została przy użyciu sformułowania "przedkłada", przez co rozumieć należy wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także na występowaniu

z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby. Przepis art. 297 §1 kk nie określa przy tym szczególnej formy, w jakiej przedkładane mają być dokumenty oraz oświadczenia, wymienione w tym przepisie. Dla wypełnienia znamienia ujętego jako "przedkładanie" wystarczające jest przedłożenie przez sprawcę jednego dokumentu, o którym mowa w art. 297 §1 kk (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 26.07.2000r. o sygn. II Aka 93/00, Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 24).

Pojęcie dokumentu interpretować należy zgodnie z definicją zawartą w art. 115 §14 kk, zgodnie z którą dokumentem jest każdy przedmiot lub zapis na komputerowym nośniku informacji, z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 05.11.2002r. o sygn. II KKN 476/00, LEX nr 74390).

Z punktu widzenia przepisu art. 297 §1 kk nie ma znaczenia forma przedkładanego

dokumentu oraz jego
ważność.

Podrobienie dokumentu (które to przestępstwo stypizowane jest również w art. 270 §1 kk) oznacza zachowanie polegające na nadaniu określonemu przedmiotowi pozorów dokumentu (zamach na autentyczność dokumentu), w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od osoby uprawnionej do jego wystawienia, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest).

Przerobienie dokumentu to przeinaczenie jego autentycznej treści (zamach na prawdziwość dokumentu). Znamię to realizuje zachowanie polegające na przykład na sfalszowaniu podpisu, antydatowaniu, przerobieniu danych zawartych w dokumencie, dopisaniu nowych danych, zmianie w komputerowym zapisie informacji przyjmującej postać usunięcia części informacji, dodaniu pewnych informacji itp.

Dokument poświadczający nieprawdę to dokument autentyczny, tj. wydany przez osobę uprawnioną do jego wystawienia w przewidzianym przez prawo trybie oraz formie, lecz zawierający informacje nieprawdziwe. Dokumentem takim

będzie dokument stanowiący wynik fałszu intelektualnego (art. 271 §1 kk) oraz dokument uzyskany w wyniku wyłudzenia (art. 272 kk).

Przez pisemne oświadczenia rozumieć należy wszelkie wypowiedzi zawarte w piśmie, sporządzonym własnoręcznie przez sprawcę lub sporządzonym przez inną osobę, lecz przedkładanym przez sprawcę w toku postępowania.

Oświadczeniami w rozumieniu art. 297 §1 kk będą zarówno pisma wymagane przez przepisy prawa w trybie postępowania prowadzającym do uzyskania jednej z instytucji wymienionych w tym przepisie, jak i oświadczenia samorzutnie składane przez sprawcę podczas postępowania prowadzonego w związku z ubieganiem się o uzyskanie kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji, poręczenia, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji, lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego.

W ujęciu znamion przestępstwa przewidzianego w art. 297 §1 kk relewantne są jedynie takie oświadczenia, które dotyczą okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania danej instytucji. Krąg okoliczności, mających istotne znaczenie, określają przepisy szczególne (np. wydawane przez banki regulaminy określające rodzaje udzielanych kredytów oraz warunki umów kredytowych i umowy pożyczki). Kryterium rozstrzygającym o istotności okoliczności stanowić może cel, jakiemu służy świadczenie, o uzyskanie którego ubiega się sprawca, konkretnie zaś kwestia znaczenia przedłożonych oświadczeń dla uzyskania tego świadczenia. Istotność okoliczności związana jest z ich znaczeniem w procesie podejmowania decyzji o przyznaniu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 kk form wsparcia finansowego.

Okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania jednej z wymienionych w art. 297 §1 kk form wsparcia finansowego to na przykład informacje o sytuacji majątkowo-osobistej - stanowią one jedną z istotnych przesłanek przyznania

świadczenia w postaci kredytu lub pożyczki (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 26.07.2000r. o sygn. II Aka 93/00, Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 24).

Oświadczenia nierzetelne to zarówno takie oświadczenia, które zawierają informacje nieprawdziwe lub niepełne, jak i takie, które ze względu na sposób wypowiedzi mogą sugerować adresatowi istnienie stanu rzeczy niezgodnego z prawdą.

Podstawą odpowiedzialności za czyn z art. 297 §1 kk jest zatem przedłożenie podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę dokumentu lub nierzetelnego pisemnego świadczenia, mającego istotne znaczenie do uzyskania wymienionych w art. 297 § 1 kk form wsparcia finansowego.

W efekcie znamię "istotne znaczenie" interpretować należy z uwzględnieniem okoliczności, mających prawne lub ekonomiczne znaczenie dla uzyskania jednej z wymienionych w art. 297 §1 form wsparcia finansowego. O istotności dokumentu lub pisemnego oświadczenia przesądza jego treść, oceniana w kontekście regulacji odnoszących się do danej formy wsparcia.

Czyn zabroniony przewidziany w art. 297 § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym przepis wymaga, aby sprawca działał w celu uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji, dotacji, subwencji, akredytywy, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji, lub z innego podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym (vide Kardas P, Komentarz, Zakamycze 2006).

W realiach niniejszej sprawy Sąd stanął na stanowisku, że oskarżona działaniem swoim wyczerpała znamiona zarzuczonego jej czynu. Oceny powyższej nie zmienia, że nie wszystkie z pojedynczych działań, składających się na znamiona tegoż czynu, zostały wykonane przez oskarżoną osobiście. W powyższym kontekście Sąd miał na uwadze, że istota współsprawstwa, o jakim mowa w art. 18 §1 kk, sprowadza się do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez

kilku uczestników przestępczego porozumienia i objęcia świadomości realizacji całości określonego czynu zabronionego. W orzecznictwie zwraca się uwagę na to, że działania poszczególnych współsprawców muszą mieć istotny, dopełniający się charakter, wspólnej realizacji znamion konkretnego czynu, zgodnie z przyjętym podziałem ról, przy czym podział tych ról, oparty na porozumieniu, może nastąpić per facta concludentia. Dla przyjęcia współsprawstwa ważne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując takie zachowanie jako swoje, nawet wówczas, gdy osobiście nie wykonywał żadnych czynności czasownikowych przestępstwa. O wspólnym działaniu w takich warunkach stanowi brak stanowczego sprzeciwu oskarżonego przeciw przestępczym działaniom, a co za tym idzie, aprobatą takiego zachowania, popełnionego na wspólny rachunek (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 19.06.2008r. o sygn. II AKa 147/08, KZS 2009/3/39...). O działaniu wspólnym mówi się przy tym nie tylko wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion

składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, lecz wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Stanowisko takie jest utrwalone w judykaturze (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dn. 09.11.2010r. o sygn. II AKa 170/10, KZS 2011/1/58). Skoro w realiach niniejszej sprawy to oskarżona zgromadziła dokumenty, które miały zostać złożone w banku (...) SA na potrzeby kredytu, następnie zaś, wraz z instrukcjami, przekazała je R. C., nie budzi wątpliwości Sądu, że działała ona wspólnie i w porozumieniu z w/wymienionym, którego działania nie akceptowała i traktowała jako własne.

Skoro oskarżona dla uzyskania kredytu przedłożyła podrobione, nieodpowiadające faktom dokumenty, noszące wygląd wskazujący na wystawienie ich przez pracowników banku (...) SA, oczywistym dla Sądu jest, że wprowadziła ona pracowników banku

(...) SA w błąd co do okoliczności z dokumentów tych wynikających, tj. w głównej mierze sytuacji finansowej spółki (...), jak i w oczywisty sposób co do autentyczności samych dokumentów. Znamie wprowadzenia w błąd staje się tym bardziej widoczne, gdy zważyć, że faktycznym beneficjentem kredytu miała być kolejna prowadzona przez oskarżoną spółka. W oczywisty sposób działanie, polegające na wskazaniu bankowi, że potencjalny kredytobiorca jest podmiotem posiadającym wpływy na rachunek i dokonującym na rachunku tym faktycznych obrotów, a tym samym będącym w stanie spłacić bankowi pobrane środki, stanowi wprowadzenie w błąd osoby odpowiadającej za akceptację ich wypłaty, rozporządzenie zaś mieniem przez pokrzywdzonego w powołanej sytuacji pozostawało niekorzystne, skoro następowało na rzecz osoby, z którą bank – gdyby znał prawdziwy stan rzeczy – umowy by nie zawarł. Pomiędzy działaniem oskarżonej, a rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego bank, istnieje też ścisły związek przyczynowo-skutkowy, gdyby bowiem oskarżona nie postanowiła o złożeniu dokumentów w

celu uzyskania kredytu, do rozporządzenia mieniem by nie doszło. W końcu zaś Sąd uznał, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skoro dążyła ona do uzyskania środków, które w innym wypadku byłyby reprezentowanemu przez nią podmiotowi nienależne. Oceny powyższej nie zmienia, że środki te miały zostać oryginalnie przekazane na rzecz spółki, skoro zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za udowodnione, że oskarżona działaniem swoim wyczerpała znamię czynnościowe zarówno wprowadzenia banku w błąd, jak i znamię przedłożenia jako autentycznego uprzednio podrobionego dokumentu o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu.

Oceny powyższej nie zmienia fakt spłaty zobowiązań, skoro powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (vide postanowienie Sądu najwyższego z dn. 24.11.2009r. o sygn. III KK 138/09, LEX nr 553880), nadto zaś –

skoro nastąpiło ono 14 lat po uruchomieniu kredytu.		
<p>4.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I-III	<p>Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu zarzuconego oskarżonej za znaczny - wskazać należy, iż okolicznością powszechnie znaną jest, że stabilny system bankowy pozostaje jednym z gwarantów stabilności w sektorze gospodarczym, a tym samym popełnianie przestępstw skierowanych ostatecznie w system bankowy w oczywisty sposób przyczynia się do osłabienia tej stabilności, co z kolei przekłada się na zaostrenie rygoru dostępu do produktów bankowych nie tylko dla klientów indywidualnych, ale także dla podmiotów gospodarczych.</p> <p>Dodatkowo Sąd miał na uwadze, że przypisany oskarżonej czyn godził również w dobro chronione prawem w postaci wiarygodności dokumentów. Nie sposób w tym miejscu pominąć, że kwota 150.000 PLN, zarówno w dacie popełnienia przez</p>	

oskarżoną zarzuczonego jej czynu, jak i w dacie orzekania przez Sąd, przekracza znacznie kwotę, jaką dysponować może nie tylko większość obywateli, ale też i szereg podmiotów gospodarczych.

Z analogicznych przyczyn Sąd za znaczny uznał stopień winy oskarżonej – czyn zarzucony oskarżonej jest przestępstwem umyślnym, nadto popełnianym z zamiarem bezpośrednim kierunkowym – oskarżona była w pełni świadomi swego bezprawnego działania, nie zaszła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę.

W efekcie znaczny stopień winy oskarżonej i znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzuczonego jej czynu Sąd uznał za okoliczności obciążające oskarżoną. Podobnie za okoliczność taką Sąd uznał jej dotychczasową karalność.

Za okoliczności łagodzące Sąd poczytał naprawienie wyrządzonej przestępstwem szkody; dodatkowo za okoliczność łagodzącą, związaną z samą osobą oskarżonej, Sąd uznał jej aktualny stan zdrowia.

W konsekwencji Sąd stanął na stanowisku, że całość powołanych powyżej okoliczności obciążających przemawia

za wymierzeniem oskarżonej kary, to zaś najsurowszego rodzaju, znacznie powyżej minimalnego progu ustawowego zagrożenia. Jednocześnie powołane okoliczności łagodzące doprowadziły Sąd do przekonania, że do osiągnięcia wobec oskarżonej celów stawianych wymiarowi kary wystarczające będzie wymierzenie kary na poziomie kształtującym się też i wyraźnie poniżej górnej granicy ustawowego zagrożenia. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że oskarżonej winna zostać wymierzona kara 1 jednego roku pozbawienia wolności. Sąd uznał, że orzeczona kara będzie w stanie zrealizować wobec oskarżonej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu kara ta będzie stanowiła czytelny sygnał dla oskarżonej, że czyny jej spotkały się z potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, a także takiż sam sygnał dla społeczeństwa, że popełnienie przestępstw jest nieopłacalne i każdorazowo spotka się z nieuchronną karą.

Jednocześnie Sąd stanął na stanowisku, że wobec naprawienia przez

oskarżoną wyrządzoną przestępstwem szkody może zostać sformułowana w stosunku do niej tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna. W powyższym kontekście Sąd uwzględnił, że od daty popełnienia zarzuczonego oskarżonej czynu do chwili wyrokowania przez Sąd upłynął okres niemal 15 lat, zaś w dacie popełnienia tegoż czynu oskarżona pozostawała osobą niekaraną. Jednocześnie jednak Sąd nie mógł pominąć, że po wskazanej dacie wobec oskarżonej zapadły wyroki skazujące, to zaś za czyn z art. 284 §2 kk, a zatem przestępstwo podobne, jak i czyn z art. 56 §1 kks (k. 1732). W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że okres próby winien wobec oskarżonej zostać ukształtowany na poziomie dłuższym od minimalnego; w wyniku tego Sąd okres ten ukształtował na poziomie lat 2, uznając go za wystarczający dla weryfikacji, czy oskarżona zrozumiała naganność swego postępowania i w przyszłości będzie przestrzegała porządku prawnego. Nad pozytywnym przebiegiem okresu próby czuwać będzie kurator, pod dozór którego Sąd oddał oskarżoną.

Dla osiągnięcia celów wychowawczych, jak również kierując się

potrzebą ukształtowania u oskarżonej przekonania, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne, nieodzowne było zdaniem Sądu orzeczenie także kary grzywny. Sąd uznał, że kara ta w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 PLN każda jest karą adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu, zaś odstąpienie od wymierzenia kary o charakterze majątkowym, obok kary pozbawienia wolności, Sąd uznał za stwarzające zagrożenie, iż oskarżonej nie zostanie uświadomiona nieopłacalność popełnienia przestępstw, tym samym zaś – orzeczona kara nie osiągnie celów w zakresie wychowawczym i zapobiegawczym.

Sąd, kształtując całość orzeczenia o karze, miał na uwadze zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, uwzględniając, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości, był adekwatny do stopnia winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także, aby orzeczona kara była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu

	orzeczenie o karze, ukształtowane wobec oskarżonej we wskazany powyżej sposób, czyni zadość dyrektywom wymiaru kary, sformułowanym w art. 53 kk, nie czyniąc kary tej ani niewspółmiernie rażąco surową, ani też niewspółmiernie łagodną.	
5.1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
Sąd stanął na stanowisku, że przepisy, obowiązujące w dacie orzekania przez Sąd, pozostają dla oskarżonej najkorzystniejsze w kontekście ewentualnego zastosowania art. 4 §1 kk, skoro przewidują one		

okres próby jedynie do lat 3, nie zaś 5.		
Koszty procesu		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zakresie opłaty, zwalniając oskarżoną, wobec orzeczenia również kary grzywny, na podstawie art. 624 §1 kpk, od kosztów sądowych w pozostałym zakresie.	
6.1Podpis		